

Drägan Duma

Boek 4

Een Onbreekbare Band

Patty van Delft

Proloog

Fort toh, fort älfina.
Siëst slysmä donren.
Sielaya ekai siesta blädren fort libermay int tûstmay.

*Uit de as van onze vernietigde levens zullen wij herrijzen,
sterker dan ooit tevoren...*

Dit verhaal speelt zich 330 jaar voor 'Drägan Duma – Zij Die Hoort' af.

Hoofdstuk 1

Verbeten spoor ik de witte merrie aan om harder te galopperen en leun voorover in het zadel. Mijn vingers spannen zich om de teugels en ik bijt op mijn lip. De omgeving dendert aan ons voorbij, maar ik heb geen tijd om ernaar te kijken. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes tegen de felle zon die net boven de heuvel uitkomt.

De wind trekt aan mijn haren en onder Clo's dreunende hoeven raast de grond aan ons voorbij.

Bijna, we zijn er bijna.

Ik werp een blik over mijn schouder en wens direct dat ik dat niet had gedaan. Kippenvel verschijnt op mijn armen als ik zie hoe dicht we op de hielen worden gezeten. *O, nee!*

'Sneller, Clo, sneller!' roep ik tegen het paard en geef haar nogmaals de sporen.

De witte merrie draait haar oren naar achteren, strekt haar nek en we vliegen over het veld.

Zweetplekken kleuren de vacht op haar hals donker. Ze geeft alles wat ze in zich heeft om ervoor te zorgen dat we niet worden ingehaald. Haar spieren spannen zich als ze aan het eind van ons landgoed tegen de heuvel op galoppeert.

Met moeite weersta ik de neiging om nogmaals achterom te kijken. Mijn hart bonst tegen mijn ribben en ik lik langs mijn droog geworden lippen.

Nog een klein stukje...

Ik ga in de stijgbeugels staan om de klim voor Clo te vergemakkelijken. Vogels vliegen krijsend op als we langs razen. Ik druk me plat tegen de natte hals van mijn merrie en focus me op ons doel: de grote, oude boom die midden op de heuvel staat.

We moeten het halen!

Vlokken schuim wellen op in de mondhoeken van mijn paard.

Nog twintig meter, vijftien, tien...

Dan galoppeert een donkerbruin paard ons voorbij. Mijn broer ver-slaat me op de laatste meters en ik slaak een kreet van frustratie.

Lachend wendt hij zijn paard en kijkt me aan. 'Gewonnen! Al-scheelde het niet veel dit keer.'

Ik laat de teugels vieren en klopf Clo liefdevol op haar nek. De mer-rie schudt met haar hoofd en briest tegen Castians bruine ruif.

'Het is ook niet eerlijk; dat monster van jou is bijna twee keer zo groot!'

Castian woelt door de manen van zijn paard en zegt troostend: 'Ze-meent het niet zo, hoor.'

Ik trek een gezicht naar mijn tweelingbroer, laat de teugels los en-strek mijn rug.

Vanaf de heuvel is er een prachtig uitzicht over de landerijen en het dorp die bij Slot Silverfang horen. Een glooiend landschap onthult de bossen in het licht van de rijzende zon. Het zachte gras, de felgekleurde bloemen, de kabbelende beekjes en de struiken en bomen die her en der staan. De aanblik vervult me van trots.

'Fé! Moet je zien!'

Ik volg mijn broers uitgestoken vinger en zie in de verte donkere schaduwen om de toppen van de oostelijke bergen cirkelen. *Drägan!*

Huiverend wrijf ik over mijn rechteronderarm terwijl ik naar de beesten in de verte staar. Zouden het wilde draken zijn? Of zijn ze verbonden aan de Drägannymarai? Om de macht te hebben over zo'n groot en krachtig beest...

'We moeten terug, zus, anders krijgen we gedonder', haalt Castians stem me uit mijn gemijmer.

'Laten we inderdaad maar gaan. Volgens mij was vader toch al niet erg blij met ons uitstapje', zeg ik somber. Na een laatste blik op de drägan laat ik Clo draaien en stuur haar achter Castian aan.

~~~

Ik open de deur naar mijn kamers en word hard geraakt door een bal van bont. Ik wankel achteruit en kom onzacht met de deurpost in aan-raking. Mijn mialou die, als het hem uitkomt, luistert naar de naam

Juvo, slaat zijn klauwtjes in mijn schouder en kwettert boos in mijn oor. Hij is zwaar beledigd dat ik hem niet heb meegenomen op onze ochtendrit. Gelukkig heb ik het rij-jack nog aan en dringen Juvo's nagels niet door tot mijn huid.

'Ik weet het, ik weet het. Maar Cas wilde tegen me racen en dan kan ik jou niet meenemen', sus ik om het opgewonden beest te kalmeren.

Juvo ontwijkt mijn strelende handen en klimt op mijn hoofd.

'Doe dat nou niet! Laat me los, ik heb hier geen tijd voor!'

Al graaiend krijg ik een lange pluimstaart te pakken. Juvo blaast en slaat zijn klauwen in mijn nek. *Au!*

Terwijl ik met het eigenwijze huisdier aan het worstelen ben, hoor ik driftige voetstappen door de gang naar mijn kamer komen. Ik staak mijn pogingen om Juvo uit mijn haar los te maken en richt me op als de deur opengaat.

In de opening staat Sianna, mijn opvoeddame. Ze slaat haar mollige armen over elkaar en kijkt me misprijzend aan. Ik werp haar een verontschuldigende glimlach toe en grijp de mialou met beide handen vast. Terwijl ik het tegenstribbelende dier van mijn hoofd haal en tegen mijn borst druk, begint Sianna tegen me te ratelen: 'Dí bön tylno, wôh möstre ösrala.'

Ik loop naar de slaapkamer en zet Juvo op bed neer. Natuurlijk springt hij daar onmiddellijk weer vanaf.

'Spreek de gewone taal alsjeblieft, Sianna. Een beetje moderniteit zal je goed doen.'

Mijn uitspraak komt me uiteraard op een boze frons te staan. Sianna heeft een hekel aan de taal die we tegenwoordig spreken, zij houdt hardnekkig vast aan die waarmee ze is opgegroeid.

'Jij laat! Opschieten!'

Ik grijns en spurt de badkamer in om me te wassen.

Met schrobzout boen ik het zweet en de modder van mijn lichaam voor ik mijn haar met een borstel te lijf ga. Mijn humeur daalt onder het nulpunt als ik besef wat me te wachten staat: een lunch met mijn aanstaande echtgenoot en zijn vader. *Blegh!*

Chagrijnig trek ik de klitten uit mijn lange, honingblonde haar dat golvend tot mijn middel reikt en ik denk aan Lector, de achttienjarige

jongen die mijn ouders voor me hebben uitgezocht. Hoewel hij slechts een half jaar ouder is dan ik, gedraagt hij zich over het algemeen als een oude vent. Stijf, formeel en zonder enige vorm van humor of hang naar avontuur. Natuurlijk is dat juist een van de redenen waarom de keuze van mijn ouders op hem gevallen is. Volgens vader is Lector precies wat ik nodig heb om mijn “wilde en chaotische” karakter te temmen, zodat ik mij meer zal gedragen als de dame die ik moet zijn om Slot Silverfang te kunnen leiden. Ik grinnik; ik betwijfel ten zeerste of Lector zelfs maar in staat is om een fica te temmen.

‘Feniksa!’

‘Kom eraan, Si!’

Ik schop mijn rijkleding in een hoek, gooi de borstel op de grond naast de tobbe en slenter naar mijn opvoedvrouwe om me met tegenzin te hijsen in wat ze voor me heeft uitgezocht.

~~~~

Als moeder even niet oplet, trek ik aan de lange handschoenen die ik altijd bij officiële gelegenheden draag om mijn littekens te verbergen. Mijn moeder tikt me zachtjes aan. Ik stop met friemelen en strijk een losgeraakte pluk haar achter mijn oren. We staan samen in de hal om onze gasten te ontvangen. Geërgerd trek ik mijn wenkbrauwen op; ze zijn te laat! Bijzonder onbeleefd om je aanstaande vrouw en haar ouders te laten wachten.

Vanaf de andere zijde van de hal kijkt Castian me aan. Hij staat samen met onze vader en onze jongere broer Alco ook gereed voor de gasten. Cas rolt overdreven met zijn ogen en knipoogt dan. Ik grijns naar hem, stiekem jaloers dat onze ouders voor hem nog geen levenspartner hebben uitgezocht. Maar ja, ik ben nu eenmaal de oudste en dus degene die de leiding over het Slot krijgt en alle verantwoordelijkheden die daarbij horen.

Maar liefst drie hele minuten ouder...

Plotseling zwaaien de deuren open en twee lakeien nemen aan weerszijden plaats om de gasten binnen te laten. Ik schiet in een rechte houding en trek mijn gezicht in de plooi.

Een statige man met een enorme snor stapt over de drempel. Aan zijn arm hangt een verveeld kijkende vrouw die minimaal vijftien jaar jonger is. *Echtgenote nummer zoveel.*

Het duo wordt op de voet gevolgd door Lector en zijn anderhalf jaar jongere zus Dylinia. Ik wacht gespannen af tot mijn hart een sprongetje maakt bij het zien van Lectors gezicht, zoals je wel in boeken leest. Mijn hart blijft echter stevig op zijn plek. *Eigenwijs ding.*

‘Heer en dame Aurus!’ kondigt een van de lakeien met luide stem aan. ‘Dymoner Lector Aurus en vrouwe Dylinia Aurus!’

Mijn moeder loopt met uitgestoken handen op het viertal af.

‘Jacmel, Niadora, wat fijn dat jullie er zijn. En Lector, je bent elke keer dat ik je zie weer langer geworden!’

Daar heeft mijn moeder absoluut een punt. Lector is een slungelige jongeman die inmiddels minimaal een kop boven me uitsteekt. En ik draag nog wel hakken!

‘Karynna, wat zie je er prachtig uit! En wie hebben we daar? Is die schoonheid mijn aanstaande schoondochter? Kind! Je wordt met het jaar mooier, net zoals je moeder.’ De vader van Lector grijpt me vast en drukt zijn lippen eerst op mijn ene en dan op mijn andere wang. Zijn kussen zijn nat en walgelijk. Ik moet mijn uiterste best doen om hem niet weg te duwen. Gelukkig laat Jacmel me al gauw los om mijn vader en broers te begroeten.

Niadora geeft me twee luchtzoenen terwijl ze op overdreven toon zegt: ‘Meisje, wat éinig om je weer te zien!’

Ik kan niet zeggen dat het wederzijds is en produceer iets wat voor een vriendelijke glimlach moet doorgaan.

Dylinia geeft me verlegen een kus op mijn wang. Ze is klein en mager voor haar leeftijd en heeft onopvallend muisbruin haar. Hoewel ze niet knap te noemen is, heeft ze iets kwetsbaars dat haar vertederend maakt. Ze mist de zelfverzekerdheid die hoort bij een vrouwe en ik vraag me af hoe dat komt.

Dylinia schuifelt naar Cas en Alco en ik kom tegenover Lector te staan, die verlegen mijn hand naar zijn lippen brengt.

‘Hallo, Lector, hoe maak je het?’ vraag ik vriendelijk.

Hij krijgt een rood hoofd en maakt een beweging die het midden houdt tussen een knik en een schouderophalen. In stilte wiebelen we

wat heen en weer tot mijn ouders aankondigen dat het tijd is om naar de eetzaal te gaan. Opgelucht loop ik achter ze aan en wil plaatsnemen op mijn gebruikelijke plek aan de enorme tafel; tussen mijn broers in. Maar vader schudt zijn hoofd en trekt de stoel naast Lector voor me naar achteren. *Verdorie!*

Zonder mijn ongenoegen te laten blijken, ga ik zitten en loer door mijn wimpers naar Lector, die nog steeds blozend strak voor zich uit kijkt.

Mijn mondhoeken duiken naar beneden. Dat moet dan mijn echtgenoot worden. Hij durft niet eens tegen me te praten!

De lunch verloopt in stilte tot Jacmel aan mijn vader vraagt: 'Tios, hoe denk jij over de veranderingen die de nieuwe Drägannymarai voor Xydoyla willen doorvoeren?'

Mijn vader reageert direct: 'Grote onzin! Wie denken ze wel niet dat ze zijn? Het bestuur van deze wereld hoort bij de heren te liggen en niet bij een stel omhooggefallen drakenknuffelaars.'

Ik bijt op mijn tong, zo goed besturen de meeste heren hun land anders niet.

'En dan die tienden die we moeten afdragen! Waarom? Omdat Drägannymarai te lui zijn om zelf de handen uit de mouwen te steken en gewassen te verbouwen', praat mijn vader opgewonden verder.

Hmpf! Alsof vader ook maar één dag in zijn leven gewassen heeft gepland of een veld heeft geploegd.

Jacmel knikt. 'De laatste grote aanval van de Morbiden is afgeslagen. Die wezens hebben hun lesje wel geleerd. Ik zeg: laat die Drägan vrij en maak jezelf weer nuttig.'

Ik ben als de dood voor Morbiden en voordat ik mezelf kan tegenhouden roep ik: 'De Morbiden zijn op dit moment rustig, maar dat wil niet zeggen dat ze verslagen zijn. Misschien plannen ze wel een nieuwe aanval, of zelfs een oorlog!'

'Feniksa!' sist mijn moeder.

'Wat? Het is toch zo?'

Te laat besef ik mijn fout. Mijn vader is des duivels en ik weet zeker dat als het fysiek mogelijk was, er nu stoom uit zijn oren zou komen.

'Houd die grote mond dicht, jongedame! Het is ten eerste niet jouw plaats om je te bemoeien met gesprekken tussen heren en ten tweede

kraam je onzin uit! Je hebt geen idee waar je het over hebt. Daar kom je nog wel achter wanneer je zelf de leiding van dit Slot in handen hebt.'

Ik dwing mezelf om mijn hoofd te buigen en mijn excuses aan te bieden, al kook ik van woede om vaders toon.

Er valt een ongemakkelijke stilte. Ik eet mijn bord leeg en hoop dat ik van tafel mag, zodat ik me uit de voeten kan maken.

Moeder trekt mijn aandacht. 'Feniksa, Lector heeft gevraagd of hij jou mag vergezellen op een wandeling door de tuinen. Als jullie klaar zijn, mogen jullie gaan.'

O, nee!

Ik knik bruusk en sta op. Lector biedt mij zijn arm aan. Ik steek de mijne door die van hem en werp een smekende blik op mijn broers. Helaas heeft Castian het te druk met, voor de derde keer, eten opscheppen en zit Alco met Niadora te praten. Dylinia eet met neergeslagen ogen haar bord leeg zonder zich met iemand te bemoeien. Je zou bijna vergeten dat ze er is. Somber wandel ik met Lector de eetzaal uit.

Zonder met elkaar te praten dwalen we door de gangen. Ik zoek verwoed naar een onderwerp om over te praten. Eerlijk gezegd heb ik geen idee waar Lector van houdt of wat zijn hobby's zijn. Ik ken hem helemaal niet. Ja, vroeger speelde we weleens samen in de tuinen. Maar Lector is verlegen en houdt niet van stoeien of ruwe spelletjes, iets waar mijn broers en ik juist gek op zijn. Meestal was ik snel uitgekoken op de stille jongen die nergens aan mee wilde doen. Ook met zijn zusje heb ik nooit veel contact gehad. Haar karakter is even timide en saai als haar uitstraling.

'Goedemiddag, vrouwe, heer.'

Ik hef mijn hoofd en glimlach naar Dam, mijn favoriete wachter. Zijn donkerbruine ogen staan op Lectors gezicht gericht, die daar bijzonder zenuwachtig van wordt. *Begrijpelijk*. Dam is een boom van een kerel die het beschermen van het Slot en zijn bewoners bloedserius neemt. En dan voornamelijk het beschermen van mij. Hij gedraagt zich meer als een overbezorgde oom, dan als het hoofd van de wacht.

'Goedemiddag, Dam. Zou je de deuren voor ons willen openen? We willen een wandeling door de tuinen maken.'

Dam richt zijn aandacht op mij en glimlacht met tegenzin. Hij weet als geen ander hoe ik tegenover mijn aanstaande huwelijk sta.

‘Zoals u wenst, vrouwe Drakena.’

De titel klinkt werkelijk bespottelijk als Dam hem uitspreekt. Voor hem ben ik gewoon Fé, het meisje dat hij heeft leren paardrijden en dat hij troost als zij verdrietig is. Dam is echter uitermate correct wanneer er gasten zijn en spreekt me dan altijd op de juiste wijze aan.

Hij opent de deuren en werpt een waarschuwende blik op Lector. Ik knipoog om de wachter gerust te stellen. Hij hoeft zich geen zorgen te maken; ik kan deze slungel echt wel aan. Bovendien betwijfel ik of hij de moed bezit om iets onbetamelijks uit te halen.

De stralende zon die vanmorgen aan de hemel stond, schijnt nu nog feller waardoor het behoorlijk warm is. Zeker voor mij, omdat ik een jurk draag van verschillende lagen stijve, zware stof. Spijtig bedenk ik dat een parasol en waaier geen overbodige luxe zouden zijn.

Zwijgend wandelen we over het pad van witte kiezels die knerpen onder mijn voeten. Tot we de hoek omlopen kan ik Dam zijn ogen in mijn rug voelen branden. Het zou me niets verbazen als hij straks spontaan besluit om een wachtronde te lopen.

De tuin staat volledig in bloei en ik snuif genietend de lichtzoete geur van de mistlelies op. Deze zachtgele en witte bloemen zijn mijn absolute favoriet en bloeien van de prille lente tot halverwege de zomer. Het is alsof Nádara, de Godin van de natuur, altijd extra haar best doet op onze tuin.

Tegenover het withouten prieel nemen we plaats op het bankje. Vanaf de armleuning stijgt een blauwe vlinder op die ik gebiologeerd met mijn ogen volg. De wens om de tijd vooruit te spoelen kan ik niet onderdrukken. Dit wordt een lange middag. Ik zit opgescheept met Lector omdat onze ouders druk bezig zijn met de onderhandelingen van het huwelijkscontract. Uiteraard is de familie Aurus dolgelukkig omdat Lector mijn titel krijgt zodra we trouwen. Mijn bloedlijn betekent voor hen een stapje omhoog op de maatschappelijke ladder. Daar willen mijn ouders wel wat voor terug, ongetwijfeld in de vorm van landerijen en andere kostbaarheden. Ik vraag me af wat ik waard ben...

Naast mij schraapt Lector zijn keel; ik schrik van het geluid.

Gaat hij wat zeggen?

‘Uhm... Feniksa, ik...’

Verrek! Hij gaat echt wat zeggen!

‘Uhm...’

Of misschien toch niet.

Ik wacht af en Lector plukt aan de mouwen van zijn linnen hemd.

Kom op, je kunt het!

Hij slaakt een diepe zucht. Het zweet parelt op zijn voorhoofd en hij lijkt op het randje van paniek te zijn. Ik heb de neiging om mijn hoofd in mijn handen te laten zakken. Of om te gillen, een van de twee.

‘Feniksa, uhm... Liefste, ik...’

Liefste?

Lector pakt mijn hand en recht zijn schouders. ‘Ik hou van jou. En ik kan begrijpen dat je misschien twijfels hebt over onze relatie, maar ik beloof je om je altijd als een prinses te behandelen.’

Ik sla een hand voor mijn mond om een lach te smoren, die daarvoor als een benauwde kriebel in mijn keel blijft hangen.

Een prinses! Nou, dan wens ik hem veel succes. Ik slaag er nauwelijks in om me als een vrouw te gedragen, laat staan als een prinses!

Lector klopt me op mijn rug omdat hij denkt dat ik een hoestbui heb.

Ik krijg medelijden met hem. Waarschijnlijk verwacht hij een liefdesverklaring van mijn kant waarin ik hem vertel dat ik ook van hem hou en de beste vrouw zal zijn die hij zich kan wensen. Nou, die woorden krijg ik dus echt mijn strot niet uit.

Ik slik de kriebel weg voordat ik hem weer aankijk. ‘Dank je wel, Lector. Ik ben bang dat ik niet zo goed ben met woorden als jij...’ *Serius? Zelfs een boshoen is nog spraakzamer dan de jongen die naast me zit.* ‘... maar ik weet zeker dat we er wel uitkomen. We hebben immers een belangrijke taak, het Slot leiden en zo...’ Ik stop met praten bij het zien van zijn reactie. Dit is duidelijk niet wat hij verwacht.

‘Ik hou echt van je’, probeert hij opnieuw.

Woorden die hem niet zullen kwetsen, fladderen ergens buiten mijn bereik. De stilte begint drukkend te worden.

Ik denk dat ik hem leuker vind als hij zijn mond houdt.

Lector vat mijn zwijgen totaal verkeerd op en valt nu op zijn knieën aan mijn voeten. 'Liefste, ik weet dat onze gevoelens voor elkaar onmogelijk te beschrijven zijn en dat je ze misschien nog niet uit wilt spreken. Maar weet dat ik alles voor je zou doen. Je bent de mooiste vrouw van de wereld en ik zal de beste levenspartner zijn die je je kan wensen!'

Stomverbaasd kijk ik hem aan. Hij lijkt zijn woorden nog te geloven ook!

Ik probeer de vlinder terug te vinden zodat ik mijn aandacht daarop kan vestigen. Ik moet wat zeggen, maar wat in godensnaam?

'Hé! Hier zijn jullie!'

Ik krijg bijna een flauwte van opluchting en Lector laat onmiddellijk mijn hand los. *Eindelijk!*

Beschuldigend loer ik naar mijn broers, die al veel eerder "spontaan" hadden moeten komen opdagen. Castians halve glimlach ver-raadt me dat hij expres heeft getreuzeld. *Pestkop!*

Alco haalt zijn schouders op om aan te geven dat hij niets met de vertraging te maken had.

'Er is een probleem met een van de diensters dat onze directe aandacht vraagt, zus', zegt Castian op gewichtige toon.

Ik trek mijn wenkbrauwen naar hem op. Is dat echt het beste wat hij kan verzinnen om me uit deze situatie te bevrijden?

'Het is echt belangrijk.'

Ik sta op en kijk quasitwijfelend naar Lector.

'Maak je geen zorgen om onze gast. Ik wil Lector en Dylina al heel lang mijn schilderijen laten zien', doet Alco een duit in het zakje.

Pas nu zie ik het tendere meisje achter mijn broers staan. Ze staart vol adoratie naar Castian.

Ik onderdruk een grijns; dat zal Cas leuk vinden, de aandacht van zijn toekomstige schoonzusje.

'Goed dan. Lector, het spijt me verschrikkelijk, maar ik moet me he-laas op mijn taken richten. Je begrijpt vast wel dat je bedienden af en toe hun plaats moet wijzen. Een vervelend klusje, maar het hoort erbij. Bedankt voor je komst en hopelijk zien we elkaar binnenkort weer.' *Niet. Hopelijk zien we elkaar níet binnenkort weer.*

Ik glimlach nog een keer naar de verbijsterde jongeman en ga dan achter mijn tweelingbroer aan.

‘Waarom heb je me zo lang met die griezel alleen gelaten, Cas? Vijftien minuten hadden we afgesproken! Vijftien minuten en dan kwam je me halen’, klaag ik voor de zoveelste keer. Ik schop mijn schoenen uit en laat me achterover op Castians bed vallen.

‘Ik wilde je gewoon een romantische tijd met je aanstaande geven, zusje lief.’

‘En bedankt! Weet je dat ik een hele liefdesverklaring kreeg?’

Ik kom half overeind en steun op mijn ellebogen om Castian nors aan te kijken.

Hij grijnst naar me, voor hem is het allemaal één grote grap.

‘Ah, toe nou, Fé. Het is toch mooi om woorden van liefde te horen?’

Ik lach smalend. ‘Houd toch op. Liefde heeft er helemaal niets mee te maken. Mensen zoals wij trouwen voor onze familie en bloedlijn. Echte liefde is niet voor ons weggelegd. Als er al zoiets bestaat.’

Cas gaat naast me op het bed zitten. ‘Geloof jij niet in echte liefde?’

Ik draai me op mijn zij en kijk hem aan. ‘Volgens mij is “liefde” een woord dat is bedacht door dichters en muzikanten. Waarschijnlijk omdat het mooier klinkt dan lust of verlangen. Neem nou onze ouders, zie jij bij hen iets wat in de buurt komt van de liefde die wordt beschreven in boeken?’

Castian komt naast me liggen, met zijn hoofd op zijn arm en zijn gezicht vlak bij dat van mij. We sliepen altijd zo, toen we klein waren en nog een kamer deelden. Een warm gevoel trekt door me heen bij die herinnering. Mijn tweelingbroer en ik zijn altijd onafscheidelijk geweest.

‘Wat denk jij dan?’ vraag ik.

De rimpeltjes in zijn voorhoofd verraden dat hij diep nadenkt voordat hij antwoord geeft. Cas is altijd de meest bedachtzame van ons tweeën geweest. Ik ben een flapuit die veel te vaak roept wat er in haar opkomt. Cas is anders, hij weegt zijn woorden en houdt rekening met het effect dat ze hebben.

‘Ik denk dat echte liefde wel bestaat, maar dat ze moeilijk te vinden is. Want hoe kan iets kostbaar zijn als het gemakkelijk te krijgen is? Echte kostbaarheden zijn zeldzaam, zoals zilver bijvoorbeeld.’

‘Hmm.’

Ik draai me op mijn rug en staar naar het plafond. Zou Cas gelijk hebben? Ik kan het me eerlijk gezegd niet voorstellen dat ik ooit gevoelens voor iemand zou krijgen die je zo ... kwetsbaar maken. Ach, het heeft ook geen nut om daarbij stil te staan. Degene met wie ik de rest van mijn leven moet doorbrengen is al gekozen, dus “echte liefde” is voor mij sowieso van de baan. En ik weet zeker dat ik voor Lector nooit meer gevoelens zal krijgen dan een soort minzame sympathie. Ik vind hem niet eens aantrekkelijk met zijn saaie manier van doen en zijn slungelige uiterlijk.

Mijn gedachtestroom wordt onderbroken door drie zachte kloppen op de deur. Ik ga overeind zitten terwijl Castian ‘Binnen!’ roept.

De donkerbruine bos haar van onze jongere broer verschijnt om de deur.

‘Onze gasten staan op het punt te vertrekken!’

Dat is vlot! Dat betekent dat de onderhandeling óf zeer voorspoedig is gegaan óf dat het helemaal in de soep is gelopen. *Durf ik te hopen?*

‘We komen eraan!’ zeg ik en graai mijn schoenen van de grond voordat ik Cas de gang op volg.

Buiten adem komen we gedrieën in de hal aan waar onze ouders met de familie Aurus staan te wachten. De grijns van heer Aurus slaat mijn hoop de bodem in. *Zeer voorspoedig dus.*

‘Is de dringende situatie opgelost?’ informeert mijn vader enigszins sarcastisch.

Verward zwijg ik tot ik me onze smoes herinner. Ik sla mijn ogen neer en stamel: ‘Oh, euh ... ja, hoor. Alles is in orde.’

‘Nou, het was gewéldig om jullie weer eens te zien!’ Niadora geeft me opnieuw twee luchtkussen en wendt zich vervolgens naar mijn broers.

Opgelucht stap ik op Lector en zijn zus af om ze gedag te zeggen. *Daar kom ik mooi mee weg!*

Nadat we afscheid van onze gasten hebben genomen, wil ik naar mijn kamer gaan om me om te kleden. Verder dan twee stappen kom ik niet. Vader pakt me bij mijn arm vast. 'Wij hebben het een en ander te bespreken, jongedame. Je meldt je na de training in mijn werkkamer.'

Ik slik en neig mijn hoofd. 'Goed, vader.'

Hij laat me los en loopt met grote stappen de hal uit.

'Waar denk je dat het gesprek over gaat?' fluistert Castian.

Ik haal mijn schouders op. 'Misschien heeft hij ons door. Ik hoor het vanzelf wel. Kom, laten we ons om gaan kleden. Het is tijd om te trainen.'

Mijn antwoord klinkt een stuk luchtiger dan ik me voel.

~~~

'Concentreer je, Feniksa!'

De stem van onze leermeester in magie schalt over de binnenplaats.

Zweetdruppels vormen zich op mijn voorhoofd. Ik probeer uit alle macht de magie voor deze aanval op te roepen. Ondanks dat ik al anderhalf jaar getraind word, vind ik bepaalde vaardigheden nog altijd lastig om onder de knie te krijgen. Vooral het doseren en sturen van magie blijft moeilijk. Meestal klapt alle energie er in één keer uit, waardoor ik weliswaar een krachtige aanval heb, maar daar blijft het dan ook bij. Het gebruik van magie heeft een prijs en als je niet voorzichtig bent, kan het je zelfs je leven kosten.

Na een diepe zucht vorm ik de vlijmscherpe pijlen. Ik probeer me te concentreren op de doelen die we moeten raken, maar mijn gedachten worden overvallen door allerlei doemscenario's die kunnen voortkomen uit het gesprek met mijn vader. Een gil ontsnapt aan mijn lippen en ik verlies de controle. Net voordat de magie uit elkaar spat en ongecontroleerd rond flitst, weet ik nog een waarschuwing te roepen.

De leermeester en Castian duiken opzij en ik val hijgend op mijn knieën. *Verdomme!*

Ik duw me overeind en neem de schade om mij heen op. Gelukkig valt het mee, niemand is geraakt; er zijn alleen een paar bloempotten gesneuveld.

'Feniksa Monalinia Drakena!' klinkt de strenge stem van onze kokkin.

Oh ... en het raam van de keuken.

Het hoofd van de kokkin verschijnt vuurrood in het met scherven gevulde kozijn.

'Sorry! Het zal niet weer gebeuren!'

'Dat klopt, want jij bent uitgeoefend voor vandaag', gromt mijn leermeester.

Ik laat mijn hoofd hangen en slenter de binnenplaats af. Bij de deur komt Alco me tegemoet.

'Als iemand vraagt of je weet waar ik uithang, zeg dan dat ik in het dorp ben', fluistert hij tegen mij.

'Ga je Venna weer opzoeken?'

Alco bloost en knikt. Venna is al een tijd zijn vriendinnetje, maar hij heeft nog niet de moed gehad om het aan onze ouders te vertellen. Aangezien Alco geen directe opvolger is, wordt er minder van hem geëist. Zijn status is natuurlijk wel hoger dan die van de houtbewerker dochter en we betwijfelen dan ook of onze ouders deze relatie goedkeuren.

'Is goed. Veel plezier.'

Ik geef mijn broertje een knipoog en ga op weg naar mijn kamer om me op te frissen voor het gesprek met mijn vader.

~~~

Zenuwachtig sta ik voor de zware, houten deur van de werkkamer. Ik probeer mezelf al zeker vijf minuten lang moed in te praten om aan te kloppen.

Zou hij weten dat ik mijn broers heb gevraagd om me van Lector te bevrijden? Dat is niet iets wat een vrouw behoort te doen, dus dat komt me geheid op een donderpreek en straf te staan. Of mijn toch al beperkte vrijheid wordt nog verder ingedamd. Maar hier blijven staan lost ook niets op, ik moet het er gewoon op wagen.

Ik bons op de deur en mijn vader roept met donderende stem: 'Binnen!'

Hij zit achter het enorme bureau dat er zoals altijd opgeruimd bij staat. Links van hem ligt een keurige stapel perkament en aan de rechterkant staat zijn potje met inkt en de houder met schrijfveren. Achter hem staat tegen de stenen muur een donkere boekenkast die tot halverwege de zijmuren doorloopt en vol staat met dikke, in leer gebonden boeken en perkamentrollen. Mijn moeder staat naast mijn vader en glimlacht me bemoedigend toe. Er valt een zware last van mijn schouders. Als moeder erbij is, word ik in ieder geval niet al te zwaar bestraft.

Ik schuifel naar binnen en sluit de deur achter me.

‘Ga zitten.’ Mijn vader gebaart naar de stoel tegenover hem. Nerveus neem ik plaats en wacht af.

‘Je moeder en ik willen de voorbereidingen van het huwelijk met je bespreken. Tijdens jouw wandeling met Lector hebben we besloten om de bruiloft te vervroegen. Het huwelijkscontract is klaar en ik zie niet in waarom we nog langer zouden wachten.’

Wat?

Een koude rilling trekt over mijn rug. Het besef dat ik absoluut niet met Lector wil trouwen slaat in. Of het nu bij mijn taak als vrouw hoort of niet, ik wil zijn vrouw niet worden!

Maar voordat ik kan reageren, vertelt vader verder: ‘Je wordt over een half jaar achttien, maar we hebben besloten, nu alle partijen hebben ingestemd, de verbintenis ten tijde van de volgende maan te houden.’

Het bloed trekt uit mijn gezicht. *Dat is al over vier weken!*

Mijn moeder komt naar me toe en legt haar hand op mijn schouder. ‘Ik weet dat het eerder is dan we oorspronkelijk hadden besloten, maar langer wachten brengt enkel onzekerheid. Lector is een uitstekende partij om de toekomst van dit Slot zo spoedig mogelijk veilig te stellen, voor het geval er iets met je vader of mijzelf gebeurt.’

Het liefst schreeuw ik stampvoetend uit dat het niet eerlijk is, zoals ik zo vaak heb gedaan toen ik jonger was. Helaas zit mijn keel dichtgesnoerd. Diep vanbinnen weet ik dat dit nu eenmaal mijn lot is en dat ik me moet neerleggen bij het onvermijdelijke. Mijn moeder en vader bazelen over de te versturen uitnodigingen en welk buffet het beste past bij de grote dag. Hun stemmen verdwijnen steeds verder naar de

achtergrond door mijn rondtollende emoties en gedachten. Ik wil wegrennen, maar mijn ledematen weigeren dienst.

Nog één maan... Nog één maan en dan ben ik voorgoed verbonden aan iemand die absoluut geen enkele aantrekkingskracht op mij heeft. Alles in mij komt in opstand bij die gedachte. Voor het eerst vervloek ik de naam waarmee ik geboren ben. Ik vervloek mijn bloedlijn en het feit dat ik drie minuten voor Castian ter wereld ben gekomen.

‘... dat is dan geregeld, Feetje. Morgen komen de naaisters met de stalen voor de jurk. Je zwaardvechtlessen worden tot na de plechtigheid opgeschort. We willen voorkomen dat je met verwondingen op de grote dag verschijnt.’

Het koosnaampje dat mijn moeder altijd gebruikt wekt me uit mijn lethargie. Ik kijk haar aan, nog steeds niet in staat om iets te zeggen.

‘Mooi! Ik zorg ervoor dat de uitnodigingen morgen met de koeriers meegaan. Laten we gaan dineren’, bromt vader tevreden en hij staat op om mij en mijn moeder naar de eetzaal te begeleiden.

~~~

‘De volgende maan al?’

‘Ssst! Niet zo hard, Castian!’

Ik heb hem en Alco net verteld over de plannen van onze ouders in de hoop dat mijn broers een idee hebben hoe ik dit kan tegenhouden.

Op een tijdstip dat iedereen in het Slot slaapt, houden we onze geheime, nachtelijke bijeenkomsten meestal in Castians kamer. Als er problemen zijn waar we zelf niet uitkomen, dan proberen we die samen op te lossen.

‘En nu wil je eronderuit komen? Fé, dat lukt nooit!’ zegt Alco.

Ik richt mijn aandacht op mijn jongste broer. ‘Misschien wel. We moeten alleen een plan hebben.’

Alco schudt zijn hoofd: ‘Dat moet dan wel een heel goed plan zijn. Nu alles is afgestemd, gaan ze het heus niet terugdraaien.’

Smekend kijk ik naar Castian, hopen op een geweldig idee dat niet kan mislukken. Cas wrijft nadenkend over zijn gezicht maar blijft stil.

Ik laat mijn hoofd in mijn handen zakken. Er moet toch iets zijn waarmee we de bruiloft kunnen tegenhouden zonder onze familienaam te schande te maken?

Maar ik kan, net als mijn broers, op dit moment niets bedenken. Moedeloos wens ik ze welterusten en sluip terug naar mijn eigen kamer.

Ik lig net in bed als een brul door de stilte van de nacht galmt. Ik kom overeind en haast me naar het raam om langs de gordijnen te gluren.

Tegen de volle maan tekent zich het silhouet van een draak met zijn ridder af, die zeker terugkeren naar Dragons Claw van een patrouille. Ik slaak een diepe zucht. Wat een avontuurlijk leven hebben de Dräggannymarai! Rondvliegen, aan niemand verantwoording hoeven afleggen en in een oogwenk overal zijn waar je wilt...

De draak wordt door het donker opgeslokt en ik kruip terug mijn bed in.